

RESSÒ DE LA PARAULA

Crisi, ocasió de creixement

En efecte, quan la crisi posa davant de la nostra mirada la realitat, la veritat del que realment som, i quan alhora aconseguim veure aquesta realitat interpretant-la des de la Veritat sobre el sentit de la vida, llavors se'ns obrirà un camí lluminós i cert de creixement.

Com es fa això? El gran matemàtic Blaise Pascal, essent encara jove però ja famós, va sofrir una greu malaltia, potser provocada per l'excés de treball. És ben coneguda la seva obra *Pensaments*, en la qual ell va deixar plasmades les seves recerques i les seves troballes en el terreny de la filosofia i de la fe. En aquest llibre trobem un capítol, escrit a manera d'oració en plena malaltia, que va titular: «*Per a demanar a Déu el bon ús de les malalties*». Nosaltres podríem traduir: «Per a demanar a Déu el bon ús de la crisi». Ell ve a dir:

«Amb aquesta malaltia, Senyor, m'has despullat de les meves capacitats humanes; has deixat al descobert la meua nuesa. Entra com a casa d'un amic. Trobaràs els meus afectes; pren-los, tu els vas crear segons la teua imatge; però avui aquesta imatge ja està obnubilada, perquè van anar darrere dels desitjos i satisfaccions d'aquest món. Ara et demano que em concedeixis un do: que sols et busqui a tu, únic bé, digne de ser desitjat i estimat. Només això m'importa, davant teu, com una bestreta de la mort, l'hora de la veritat. Amb aquesta malaltia purifica el meu cor dels ídols (tant orgull, complaença i vanitat...). Així la meua ànima po-

drà demanar perdó per haver viscut les Benaurances a l'inrevés, i lliurar-se a estimar Crist absolutament, amb llibertat, com a l'única cosa veritablement amable.» (Blaise Pascal, *Pensaments*. Barcelona, 1983, 225ss.).

Pascal sabia que una crisi pot destruir la vida d'una persona. Però, segons la seva fe, sabia que també pot fer-la créixer i salvar-la. Això era possible si aconseguia entendre, interpretar, la seva malaltia des del sentit de la vida que havia après de la seva fe.

Per tant, el seu punt de partida era fer-se aquesta pregunta: quin sentit pot tenir aquesta malaltia, segons el que jo sé de Déu? Déu, el Déu de Jesucrist, que ell buscava constantment i en el qual ell creia, és un pare que acompanya i educa els seus fills, agafant-los per la mà des del moment

en què ells sofreixen les conseqüències dels seus errors i pecats. Aquests errors i pecats, amb paraules del mateix Pascal, arriben a «esborrar la imatge divina (intel·ligència, llibertat, amor), que ells portaven impresa des de la creació». El projecte de Déu era, per això, salvar les seves criatures, conduint-les fins que s'hi reproduís aquella imatge perduda. Concretament, quina imatge? La del seu Fill Jesucrist, veritable home, en qui veiem «recuperada», salvada, la humanitat i en qui reconeixem la veritable imatge del Pare.

Llavors, què havia de fer? Retornar vers Crist, conèixer-lo una vegada més i estimar-lo totalment, com a única medicina. Sols que Crist li apareix com l'home sofrent, totalment obert a la voluntat del Pare, abandonat a Ell. D'aquí ve que acabi la seva oració així:

«No et demano salut ni malaltia, ni vida ni mort, sinó que disposis de la meua salut o malaltia, vida o mort, per a la teua glòria, per a la meua salvació i per a utilitat de la teua Església i dels teus sants... Dona'm o pren-me, però conforma la meua voluntat a la teua... i fes que em disposi a complir els designis de la teua provi-dència.»

Una pregària que desencadena tota una vida. Però en definitiva una pregària per a estimar com estima Crist a la Creu, on continua oferint respostes a qualsevol ésser humà en crisi i des d'on brollen tants rius de generositat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Una convicció cultural

La pandèmia que encara patim, tan dura i tan imprevisible, ha donat peu a múltiples reflexions. En proposo una que crec important. Tots donem per suposat que tard o d'hora trobarem la vacuna i el virus podrà ser controlat. Els polítics i els investigadors donen això per suposat, i fins i tot s'avancen a predir els mesos que falten. Aquest fet és la manifestació d'una convicció.

La nostra cultura està convençuda del caràcter quasi-messiànic de la ciència i la investigació; és cosa de mesos que aconseguim la vacuna i ens puguem alliberar d'un enemic invisible i incontrolable. Ens costa imaginar un ambient social que no sigui aquest. En canvi, aquesta convicció és un fet nou i

sorprenent en el nostre món humà. Europa ha patit pestes i pandèmies en temps dels romans, a l'edat mitjana, al renaixement, fins al començament del segle XX. Ningú deia: «Encara no han trobat la solució?». És el nostre món científic i creatiu que ens convenç de la seguretat de trobar una solució en forma de vacuna. I molt probablement això serà veritat i podrem constatar el gran avenç que ha estat la investigació i la ciència com un dels aspectes més positius de la nostra modernitat. I els creients estem convidats a donar gràcies a Déu que ens ha donat la força de la raó, el miracle d'una intel·ligència capaç de descobrir les lleis de la naturalesa i posar-les al nostre servei.

Ara, aquest probable èxit posarà de relleu també les febleses i les incapacitats d'aquesta mateixa raó en la recerca, plena de fracassos, a propòsit de tantes malalties sense solució: paludisme, sida, Alzheimer, càncer... Al costat de les possibilitats, cal reconèixer les mancances de la nostra ciència, amb humilitat i respecte pel gran misteri de la naturalesa que ens atrevim a investigar i controlar. Tenim molts camps vedats. He estat temptat d'escriure «encara» vedats. Aquest «encara» és la guspira imparable de la convicció que, tard o d'hora, la ciència aconseguirà resultats.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Crisis, ocasión de crecimiento

En efecto, cuando la crisis pone ante nuestra mirada la realidad, la verdad de lo que realmente somos, y cuando al mismo tiempo conseguimos ver esa realidad interpretándola desde la Verdad sobre el sentido de la vida, entonces se nos abre un camino luminoso y cierto de crecimiento.

¿Cómo se realiza eso? El gran matemático Blaise Pascal, siendo todavía joven pero ya famoso, sufrió una grave enfermedad, quizá provocada por el exceso de trabajo. Es bien conocida su obra *Pensamientos*, en la que él dejó plasmadas sus búsquedas y sus hallazgos en el terreno de la filosofía y de la fe. En este libro encontramos un capítulo, escrito a modo de oración en plena enfermedad, que tituló: «Para pedir a Dios el buen uso de las enfermedades». Nosotros podríamos traducir: «Para pedir a Dios el buen uso de la crisis». Él viene a decir:

«Con esta enfermedad, Señor, me has despojado de mis capacidades (facultades) humanas; has dejado al descubierto mi desnudez. Entra como en casa de un amigo. Hallarás mis afectos; tómalos, tú los creaste según tu imagen; pero hoy esta imagen ya está obnubilada, porque fueron detrás de los deseos y satisfacciones de este mundo. Ahora te pido que me concedas un don: que solo te busque a ti, único bien, digno de ser deseado y amado. Solo eso me importa, delante de ti, como un anticipo de la muerte, la hora de la verdad. Con esta enfermedad purifica mi corazón de los ídolos (tanto orgullo, complacencia y vanidad...). Así mi alma podrá pedir perdón por haber vivido las Bienaventuranzas al revés y entregarse a amar a Cristo absolutamente, con libertad, como lo único verdaderamente amable» (Blaise Pascal, *Pensamientos*. Barcelona, 1983, 225ss.).

Pascal sabía que una crisis puede destruir la vida de una persona. Pero, según su fe, sabía que también puede hacerla crecer y salvarla. Esto era posible si lo graba entender, interpretar, su enfermedad desde el sentido de la vida que había aprendido de su fe.

Por tanto, su punto de partida era hacerse esta pregunta: ¿qué sentido puede tener esta enfermedad, según lo que yo sé de Dios? Dios, el Dios de Jesucristo, que él buscaba constantemente y en el que él creía, es un padre que acompaña y educa a sus hijos, tomándolos de la mano desde el momento en que ellos sufren las consecuencias de sus errores y pecados. Estos errores y pecados, con palabras del propio Pascal, llegan a «borrar la imagen divina (inteligencia, libertad, amor), que ellos llevaban impresa desde la creación». El proyecto de Dios era, por ello, salvar a sus criaturas, conduciéndolos hasta que en ellas se reprodujera aquella imagen perdida. Concretamente ¿qué imagen? La de su Hijo Jesucristo, verdadero hombre, en quien vemos «recuperada», salvada, la humanidad y en quien reconocemos la verdadera imagen del Padre.

Entonces, ¿qué tenía que hacer? Volverse a Cristo, conocerle una vez más y amarle totalmente, como única medicina. Solo que Cristo le aparece como el hombre sufriente, totalmente abierto a la voluntad del Padre, abandonado a Él. De ahí que acabe su oración así:

«No te pido salud ni enfermedad, ni vida ni muerte, sino que dispongas de mi salud o enfermedad, vida o muerte, para tu gloria, para mi salvación y para utilidad de tu Iglesia y de tus santos... Dame o quítame, pero conforma mi voluntad a la tuya... y me disponga a cumplir los designios de tu providencia.»

Una oración que desencadena toda una vida. Pero en definitiva una oración para amar como ama Cristo en la Cruz, donde sigue ofreciendo respuestas a cualquier ser humano en crisis y desde donde brotan tantos ríos de generosidad.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Coneix el Santuari de Clariana

Catalonia Sacra proposa una visita guiada per conèixer les singularitats del Santuari de la Mare de Déu de Montserrat de Clariana (Alt Penedès), projectat i dirigit per l'arquitecte Dr. Joan Bassegoda Nonell.

Aquesta activitat cultural està prevista per al dissabte 26 de setembre, a les 11 h, i serà conduïda pel Dr. Daniel Sancho. Es realitzarà amb tots els protocols d'higiene i de seguretat anti-Covid i amb un aforament limitat, per això cal fer una inscripció prèvia, amb un preu de 5 euros, al web www.cataloniasacra.cat/agenda.

Les peculiars formes i l'interior del Santuari de Clariana ens conviden a descobrir una bellesa amagada entre les vinyes del Penedès: la planta de l'edifici presenta un presbiteri hexagonal, per damunt del qual hi ha un cimbori vuitavat, i dins dels murs podem gaudir d'un Sant

sempre supeditats a l'evolució de la situació sanitària. La intenció de Catalonia Sacra és poder reprogramar l'any vinent la vintena d'activitats que, fins ara, s'han hagut de posposar a causa de la Covid-19.

Crist del s. XVII procedent del Museu Marès de Barcelona o d'uns magnífics mosaics de Santiago Padrós (1918 - 1971).

Catalonia Sacra ha reprès les activitats de la seva agenda cultural 2020 aquest setembre. Les visites guiades, els itineraris, les conferències, etc., programades aquest any s'havien d'iniciar el 14 de març però la declaració de l'Estat d'Alarma davant la pandèmia van forçar-ne l'ajornament. Ara, després de l'estiu, s'ha decidit reprendre la programació prevista en grups reduïts i sota estrictes mesures d'higiene i salut, seguint el calendari inicialment previst i

Nou curs al Seminari Conciliar

La inauguració oficial del curs va tenir lloc el passat dijous 10 de setembre. L'arquebisbe de Barcelona, Card. Joan Josep Omella, acompanyat pels dos bisbes auxiliars, Sergi Gordo i Antoni Vadell, i pel bisbe Agustí Cortés de Sant Feliu de Llobregat, va presidir l'eucaristia a la capella del Seminari i, a continuació, seminaristes, formadors i bisbes van compartir el sopar. Enguany han començat el seu itinerari formatiu vers el presbiterat vuit nous candidats, sis de l'arxidiòcesi de Barcelona i dos de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «El nostre principi d'unitat és l'Esperit Sant. Ell ens recorda que som fills estimats de Déu: descendeix sobre nosaltres, malgrat les nostres diferències i misèries, per manifestar-nos que tenim un sol Senyor, Jesús, i un sol Pare, i per això som germans i germanes» (14 de juny).

@Pontifex: «Resar vol dir intercedir pel món, recordant que, malgrat totes les seves fragilitats, pertany sempre a Déu» (20 de juny).

@Pontifex: «El Senyor no pot entrar en els cors durs ni en els cors plens d'ideologia. El Senyor només entra en els cors que són com el seu: oberts i compassius» (20 de juny).

@Pontifex: «La Paraula de Déu ens és donada com a Paraula de vida que transforma el cor, que renova, que no jutja per condemnar, sinó que guaireix i té com a fi el perdó. Una Paraula que il·lumina les nostres passes!» (25 de juny).

Vídeo missatge del bisbe Agustí Cortés a la comunitat educativa

Dilluns d'aquesta setmana, dia 14, va començar el curs escolar a tot Catalunya, per als nivells d'educació infantil, primària i secundària. En l'actual context, amb moltes incerteses per la crisi sanitària, el bisbe Agustí va voler enregistrar **un vídeo missatge per expressar la seva proximitat a tota la comunitat educativa.**

Com a president del Patronat de la Fundació Educació Catòlica, s'adreça en primer lloc a l'escola La Immaculada de Sant Vicenç dels Horts, que des del curs passat es troba sota l'emparedament d'aquesta fundació diocesana. Ara bé, amb les seves paraules s'adreça també als alumnes, docents, famílies, personal administratiu i de serveis, de totes les escoles cristianes de la diòcesi, i a tots el mestres i professors cristians que treballen al nostre bisbat.

Són paraules d'encoratjament i confiança en Déu i en la tasca educativa, que no és una altra que servir els alumnes i les famílies, el poble de Déu, la societat, en definitiva.

El bisbe Agustí subratlla que el context de dificultats que ens envolta és ocasió de major creixement, perquè «la dificultat és també educació, ens fa més forts, ens dona la possibilitat de treballar conjuntament i fa créixer el sentiment de comunitat».

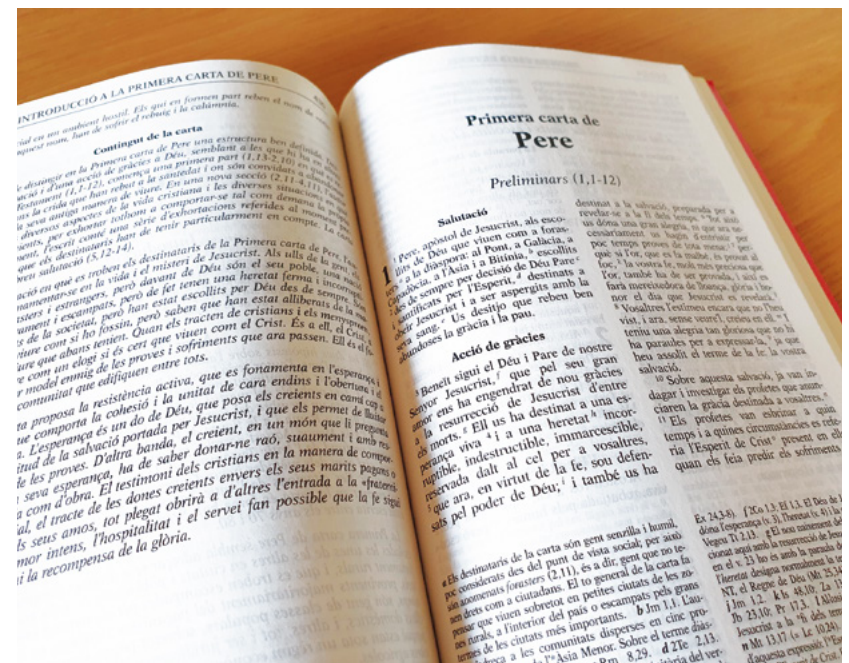
Descobrint les Cartes Apostòliques

L'equip del Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral ha començat a elaborar unes fitxes sobre les Cartes Apostòliques, tal i com havia anunciat, seguint la proposta de la IV Setmana de la Bíblia, que es va celebrar enguany, del 26 de gener a l'1 de febrer, sota el lema «Els obrí el sentit de les Escriptures» (Lc 24,45).

Aquestes fitxes d'aprofundiment en els textos sagrats estan pensades per treballar-les a nivell personal, en família, en grup (si es pot presencial,

o sinó mitjançant qualsevol plataforma digital) i la intenció del Secretariat és anar lliurant-les cada quinze dies. Les podeu trobar i descarregar a l'**espai de recursos del Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral**, al web del bisbat.

La primera fitxa es refereix a la Primera Carta de Pere i l'equip que l'ha preparada agraeix tot tipus de comentaris, tant de reflexió com suggeriments per millorar les properes, que podeu enviar a animaciobiblica@bisbatsantfeliu.cat.

AGENDA

■ Nou curs de l'ISCREB a Sant Boi. Sobre «Metafísica» (4 ECTS), impartit per la Llic. Maria d'Arquer. Els dilluns consecutius del 14 de setembre al 30 de novembre (examen), a excepció del 12 d'octubre, de les 19 a les 21.30 h. Degut a la situació hospitalària, les classes es faran a la Parròquia de Sant Josep Obrer (c/ Galizia s/n, de Sant Boi de Llobregat), i no a la sala d'actes del Centre Benito Menni. Informació i preinscripció telefònica: tels. 676 874 705 (de 17 a 21 h) i 936 305 702 (de 18 a 19 h).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers; santa Ifigènia, vg.

22. ■ Dimarts [Pr 21,1-6.10-13 / Sl 118 / Lc 8,19-21]. Urgell: ■ Beats Josep Batalla i Parramon, prev., i companys, mrs. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

23. ■ Dimecres [Pr 30,5-9 / Sl 118 / Lc 9,1-6]. Sant Pius de Pietrel-

cina (pare Pio), prev. caputxí; santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.

24. ■ Dijous [Ecl 1,2-11 / Sl 89 / Lc 9,7-9]. Sant Feliu de Llobregat: □ Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica).

25. ■ Divendres [Ecl 3,1-11 / Sl 143 / Lc 9,18-22]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva); Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus); santa Aurèlia, vg.

26. ■ Dissabte [Ecl 11,9-12,8 / Sl 89 / Lc 9,43b-45]. Sants Cosme i Damià (anomenats els *sants metges*), germans bessons i mrs. de Síria, patrons dels metges i farmacèutics.

27. ■ Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ez 18,25-28 / Sl 24 / Ft 2,1-11 (o bé, més breu: 2,1-5) / Mt 21,28-32]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. dels Paüls (CM, 1625) i cofund. de les Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633); sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.

Diumenge XXV de durant l'any (A)

COMENTARI

Pensem com Déu o com els homes?

Normalment tenim la tendència a jutjar totes les coses des de la perspectiva humana, sovint egoista i tancada en nosaltres mateixos. Per això és bo recordar el que diu Déu en la primera lectura: *Els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.*

Per entendre com pensa i com actua Déu hem de deixar de banda la nostra forma, tan terrenal, de veure les coses.

Tot això ho explica la paràbola de l'evangeli. El text és molt clar: *Un propietari surt a llogar treballadors: surt de bon matí; a mig matí; als volts de migdia i a mitja tarda. I, finalment, abans de pondre's el sol. Amb els primers fa el tracte per un denari, és a dir el sou que s'acostumava a pagar per un dia de treball. Amb els altres fa tractes pel que sigui just. Al final, a l'hora de cobrar l'amo diu a l'encarregat que comenci a pagar pels últims i els pagui un denari sencer. I aquí és on neix la protesta: Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar tot el pes de la jornada i la calor. La resposta de l'amo és molt clara: A aquest darrer jo li vull donar igual que a tu. Que no puc fer el que vull a casa meua? Tens enveja perquè jo soc generós? Déu és tan generós que dona als últims, que no s'ho mereixen, (pecadors, pagans, etc.) el mateix que als primers. Amb els primers no fa cap injustícia (els paga el denari sencer); però amb els últims és molt bonadós i generós. La recompensa de Déu no està en funció dels nostres esforços sinó que és un regal immerescut i igual per a tots, per part de Déu.*

Pau pensa des de la generositat: *Morir em seria un guany, però pensant en vosaltres veig més necessari que continuï la meua vida corporal.* Hem de tenir pensaments de gran generositat com fa Déu, no de mèrits o de recompensa merescuda. També som els últims i Déu és infinitament generós amb tots nosaltres. Enveja de la bondat de Déu? De la seva generositat envers nosaltres?

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,6-9)

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar; invoqueu-lo, ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadaran d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

► Salm responsorial (144)

R. *El Senyor és a prop dels qui l'invoquen.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 1,20c-24,27a)

Germans, tant si surto amb vida d'aquesta presó com si he de morir, sé que Crist serà glorificat en el meu cos. Perquè per a mi, viure és Crist, i morir em seria un guany. Però quan penso que mentre continua la meua vida puc fer un treball profitós, no sé pas què escollir; em trobo pres per aquesta alternativa: d'una banda, el meu desig és morir ja per estar amb Crist, cosa incomparablement millor; però d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï la meua vida corporal. Ara, a vosaltres, us demano solament això: que porteu una vida digna de l'evangeli del Crist.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 20,1-16a)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que sortí de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya: va fer tractes per un jornal, i els envià a la seva tasca. Sortí altra vegada a mig matí, en trobà d'altres a la plaça sense feina i els digué: "Aneu també vosaltres a la meua vinya; us pagaré el que sigui just." I ells hi van anar. Pels volts de migdia i a mitja tarda, tornà a sortir i va fer el mateix. Una hora abans de pondre's el sol encara en trobà d'altres i els digué: "Què feu aquí tot el dia desvagats?" Ells li contesten: "És que ningú no ens ha llogat!" Els diu: "Aneu també vosaltres a la meua vinya." Al capvespre, l'amo de la vinya digué a l'encarregat: "Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels qui han vingut més tard i acaba pels primers." Vingueren, per tant, els qui feia una hora que treballaven, i cobraren el jornal sencer. Quan tocava als primers, es pensaren que cobrarien més, però van cobrar el mateix jornal. En veure això, rondinaven i deien al propietari: "Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar tot el pes de la jornada i la calor." Ell va respondre a un d'aquests: "Company, quin mal t'he fet? No haviem fet tractes per un jornal? Doncs pren el que et toca i vés-te'n. A aquest darrer jo li vull donar igual que a tu. Que no puc fer el que vull a casa meua? Tens enveja perquè jo soc generós?" Així els darrers passaran a primers, i els primers, a darrers.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 55,6-9)

Buscad al Señor mientras se deja encontrar, invocadlo mientras está cerca.

Que el malvado abandone su camino, y el malhechor sus planes; que se convierta al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón. Porque mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor—. Cuanto dista el cielo de la tierra, así distan mis caminos de los vuestros, y mis planes de vuestros planes.

► Salmo responsorial (144)

R. *Cerca está el Señor de los que lo invocan.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 1,20c-24,27a)

Hermanos:

Cristo será glorificado en mi cuerpo, por mi vida o por mi muerte. Para mí la vida es Cristo y el morir una ganancia.

Pero, si el vivir esta vida mortal me supone trabajo fructífero, no sé qué escoger. Me encuentro en esta alternativa: por un lado, deseo partir para estar con Cristo, que es con mucho lo mejor; pero, por otro, quedarme en esta vida veo que es más necesario para vosotros. Lo importante es que vosotros llevéis una vida digna del Evangelio de Cristo.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 20,1-16a)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «El reino de los cielos se parece a un propietario que al amanecer salió a contratar jornaleros para su viña. Después de ajustarse con ellos en un denario por jornada, los mandó a la viña. Salió otra vez a media mañana, vio a otros que estaban en la plaza sin trabajo y les dijo: "Id también vosotros a mi viña y os pagaré lo debido". Ellos fueron. Salió de nuevo hacia mediodía y a media tarde, e hizo lo mismo: Salió al caer la tarde y encontró a otros, parados, y les dijo: "¿Cómo es que estáis aquí el día entero sin trabajar?". Le respondieron: "Nadie nos ha contratado". Él les dijo: "Id también vosotros a mi viña". Cuando oscureció, el dueño dijo al capataz: "Llama a los jornaleros y págalos el jornal, empezando por los últimos y acabando por los primeros". Vinieron los del atardecer y recibieron un denario cada uno. Cuando llegaron los primeros, pensaban que recibirían más, pero ellos también recibieron un denario cada uno. Al recibirlo se pusieron a protestar contra el amo: "Estos últimos han trabajado sólo una hora y los has tratado igual que a nosotros, que hemos aguantado el peso del día y el bochorno". Él replicó a uno de ellos: "Amigo, no te hago ninguna injusticia. ¿No nos ajustamos en un denario? Toma lo tuyo y vete. Quiero darle a este último igual que a ti. ¿Es que no tengo libertad para hacer lo que quiera en mis asuntos? ¿O vas a tener tú envidia porque yo soy bueno?" Así, los últimos serán primeros y los primeros, últimos».